

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ladislava Hejtmánka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce **J. P.**, zastoupeného Mgr. Milanem Romanovským, advokátem se sídlem v Praze 1, Dlouhá třída 16, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2004, č. j. 6 Ca 259/2003 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále také jen „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností shora uvedený rozsudek městského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2003, č. j. 8305/03-110, a zároveň bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Napadeným správním rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Slaném (dále jen „finanční úřad“) ze dne 21. 1. 2003, č. j. 2592/03/031920/1588, jímž finanční úřad zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 1997 ze dne 17. 2. 1999 podle ust. § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“), jako odvolání podané po stanovené lhůtě.

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel uplatnil důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť tvrdil, že městský soud nesprávně posoudil právní otázky, napadené správní rozhodnutí měl zrušit pro vady řízení, neboť skutkové podstaty, z nichž správní orgány vycházely, jsou v rozporu se spisy a tato správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, a že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť městský soud se nevypořádal v odůvodnění bezezbytku s argumentací žalobce a podstatnou část žalobcem předložených důkazů nehodnotil. Konkrétně stěžovatel uvedl, že dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 1999 nemohl nabýt právní moci, neboť nebyl žalobci doručen. Důkazy, které předložil žalovaný, jsou podle názoru stěžovatele irelevantní, neboť žalovaný neprokázal, že žalobce byl vhodným způsobem vyrozuměn o uložení zásilky. Takovým důkazem není pouhé vyplnění doručenky pracovníkem pošty, zpráva pošty, ani telefonický hovor mezi pracovníkem správce daně a pracovníkem pošty. Pokud je písemnost doručována prostřednictvím pošty, je správce daně povinen prokázat, že doručovatel vyrozuměl adresáta písemnosti vhodným způsobem, že písemnost přijde doručit znovu, nebo o uložení zásilky podle ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní. Takový důkaz musí být uveden v písemném vyhotovení rozhodnutí. V této věci však žalovaný ani správce daně věrohodným způsobem nevyvrátily tvrzení stěžovatele, že pošta byla doručována nedbale a oznámení o uložení zásilky byla pokládána na okenní parapet nebo strkána za plot. Stěžovatel dále uvedl, že dodatečný platební výměr nemohl nabýt právní moci proto, že odvolání, které proti němu dne 14. 5. 1999 podal, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 1999 uznáno za podané včas a v následujících téměř čtyřech letech se jím správce daně zabýval a dne 11. 3. 2002 mu dokonce svým rozhodnutím částečně vyhověl.

Stěžovatel dále nesouhlasí s právním názorem městského soudu, že odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správce daně ze dne 11. 3. 2002 bylo podáno pouze proti tomuto rozhodnutí. V tomto odvolání se totiž stěžovatel domáhal toho, aby obě nezákonná rozhodnutí finančního úřadu, tedy jak dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 1999, tak i rozhodnutí o odvolání proti němu ze dne 11. 3. 2002, byla zrušena. Pokud žalovaný svým rozhodnutím ze dne 16. 12. 2002 vyhověl odvolání žalobce v plném rozsahu, tak podle jeho názoru zrušil obě shora uvedená správní rozhodnutí, neboť takový závěr plyne z ust. § 50 odst. 7 zákona o správě daní. Pokud žalovaný rozhodnutí neodůvodnil, jednoznačně vyhověl odvolání žalobce v plném rozsahu.

Dále stěžovatel uvedl, že rozhodnutí finančního úřadu ze dne 21. 1. 2003 vůbec nemělo být vydáno, neboť totožné rozhodnutí již bylo vydáno dne 4. 6. 1999 a toto rozhodnutí bylo jako nezákonné zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 1999. Pro správce daně se tak jednalo o věc rozhodnutou a neměl právo již totožné rozhodnutí vydat znovu, neboť by tím porušil zásadu rei iudicatae. Vzhledem k tomu, že řízení ohledně přípustnosti odvolání bylo již jednou pravomocně rozhodnuto a toto řízení nebylo obnoveno, musí být rozhodnutí správce daně ze dne 21. 1. 2003 nezákonné a ve svém důsledku nicotné. Podle názoru stěžovatele se městský soud vůbec nezabýval těmito mezitímními rozhodnutími, ač jejich posouzení je předběžnou otázkou, kterou je nutné vyřešit pro posouzení zákonnosti napadených správních rozhodnutí. Dodatečný platební výměr byl vydán na základě kontumačního postupu, ač neexistovaly podmínky pro jeho vydání. Tento platební výměr nebyl stěžovateli doručen a nebylo prokázáno náhradní doručení. Odvolání proti tomuto platebnímu výměru bylo nejprve odmítnuto správcem daně jako opožděné, později žalovaný rozhodl, že opožděné není. Poté následovalo několikaleté projednávání odvolání a rozsáhlé důkazní řízení, přičemž správce daně tomuto odvolání částečně vyhověl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterým současně znovu napadl i původní dodatečný platební výměr, jeho odvolání bylo v plném rozsahu vyhověno. Následně pak bylo stěžovateli

sděleno, že jeho odvolání se zamítá jako opožděně podané. Podle názoru stěžovatele takový postup je v rozporu s právem a zakládá nicotnost napadených správních rozhodnutí, neboť došlo zejména k porušení jeho ústavního práva na spravedlivý proces neodůvodněnými průtahy správce daně v řízení i zneužíváním jednotlivých právních instrumentů správcem daně a žalovaným.

Žalovaný s podanou kasační stížností nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí jako nedůvodné. Předmětem správního řízení i řízení před soudem bylo přezkoumání toho, zda odvolání stěžovatele ze dne 13. 5. 1999 proti doměření daně z příjmů fyzických osob za rok 1997 bylo podáno ve stanovené odvolací lhůtě podle ust. § 48 odst. 5 zákona o správě daní. Podstatou sporu je tak námitka stěžovatele, že mu dodatečný platební výměr nebyl doručen. Dodatečný platební výměr byl vypraven dne 26. 2. 1999 k poštovní přepravě na adresu stěžovatele, na níž se zdržoval, s určením do vlastních rukou na doručenku. Podle poštou vyplněné doručenky byl stěžovatel vyrozuměn o uložení zásilky dne 1. 3. 1999 a po nevyzvednutí byla zásilka uložena dne 2. 3. 1999, přičemž po uplynutí úložní doby byla vrácena zpět odesílateli. Poslední den úložní doby je dnem doručení podle ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní. Žalovaný poznamenal, že stěžovatel nikdy nenamítal skutečnost, že by se v místě doručování nezdržoval, přičemž podle vyjádření pošty si jiné zásilky určené do vlastních rukou na této adrese přebíral, s výjimkou písemností od finančního úřadu. Postup doručovatele byl v rozhodné době upraven vyhláškou č. 78/1989 Sb., o právech a povinnostech pošty a jejích uživatelů (poštovní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „poštovní řád“), který stanovil i vhodné způsoby výzvy o novém doručení a vyrozumění o uložení písemnosti. Podle názoru žalovaného vrácená obálka opatřená podpisy doručovatele o vydané výzvě a vyrozumění o uložení zásilky je důkazním prostředkem, přičemž postup pošty byl potvrzen i dalším důkazem (vyjádřením pošty). K jednotlivým rozhodnutím žalovaného a finančního úřadu stěžovatel podle názoru žalovaného uvádí stejné argumenty, jako v odvolání i žalobě. Rozhodnutí ze dne 4. 6. 1999 bylo v odvolacím řízení zrušeno, a tak finanční úřad rozhodnutím ze dne 21. 1. 2003 rozhodoval o podaném odvolání ze dne 13. 5. 1999. Názor stěžovatele, že o podaném odvolání neměl správce daně rozhodovat, by tak znamenal, že řízení k podanému odvolání by nebylo ukončeno a o odvolání by nebylo rozhodnuto.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zamítl žalobu a rozhodl o náhradě nákladů řízení (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2004, č. j. 6 Ca 259/2003 - 25). V odůvodnění mj. uvedl, že závěry žalovaného týkající se opožděnosti odvolání žalobce jsou v souladu s ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní, o čemž svědčí jak doručenka založená ve správním spise, tak i sdělení pošty ze dne 29. 4. 1999 předložené žalobcem a úřední záznam ze dne 19. 5. 1999 o telefonickém rozhovoru s vedoucím pošty. K doručení tak došlo dne 17. 3. 1999, odvolání proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru však žalobce podal až 14. 5. 1999, tedy po uplynutí třicetidenní odvolací lhůty. Městský soud dále uvedl, že je nesprávný názor žalobce, který se týká zrušení dodatečného platebního výměru rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2002, neboť odvolání podal žalobce proti rozhodnutí finančního úřadu ze dne 11. 3. 2002, toto rozhodnutí tak bylo předmětem přezkumu a toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2002 zrušeno (městský soud v argumentaci vycházel z ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní). V odvolacím řízení tak odvolací orgán přezkoumává výhradně rozhodnutí napadené odvoláním a není tak oprávněn se zabývat věcnou správností či zákonností jiných rozhodnutí. Pokud žalobce ve svém odvolání uváděl námitky proti jinému rozhodnutí, jsou tak tyto skutečnosti irelevantní. Městský soud shledal jisté pochybení žalovaného v tom směru, že se nezabýval všemi důvody uvedenými žalobcem v odvolání, toto pochybení

však není takového rázu, aby mohlo způsobit nezákonnost napadeného správního rozhodnutí (žalovaný se zabýval pouze otázkou doručení dodatečného platebního výměru a včasností podaného odvolání). Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když nepřihlížel k rozhodnutím vydaným v mezidobí od nabytí právní moci dodatečného platebního výměru ze dne 17. 2. 1999 do doby vydání rozhodnutí finančního úřadu ze dne 21. 1. 2003. Lze připustit, že rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 1999 a 16. 12. 2002 mohlo být pro žalobce zavádějící v tom směru, že bylo vyhověno jeho odvolacím námitkám, když rozhodnutí o zrušení prvostupňových rozhodnutí neobsahovala odůvodnění. Tato rozhodnutí však nejsou předmětem přezkumu v tomto soudním řízení a nelze z nich dovodit, že o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 17. 2. 1999 bylo pravomocně rozhodnuto dříve, než napadeným rozhodnutím.

V odůvodnění napadeného rozsudku je dále uvedeno, že městský soud neshledal důvodnou námitku týkající se toho, že žalovaný je vázán svým rozhodnutím ze dne 13. 12. 1999, kterým bez odůvodnění zrušil rozhodnutí finančního úřadu o zamítnutí odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru pro opožděnost. Není správným poukaz žalobce na ust. § 28 odst. 1 zákona o správě daní, neboť toto ustanovení nestanoví vázanost správce daně a odvolacího orgánu svým vlastním dřívějším rozhodnutím. Toto ustanovení stanoví vázanost rozhodnutími jiných orgánů ohledně otázky podstatné pro to které konkrétní rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud souhlasí s právním názorem Městského soudu v Praze, že dodatečný platební výměr finančního úřadu ze dne 17. 2. 1999 byl stěžovateli řádně doručen dne 17. 3. 1999.

Jak vyplývá ze správního spisu, dodatečný platební výměr byl stěžovateli doručován poštou zásilkou do vlastních rukou s doručenkou na adresu S., Ž. 60. Tato zásilka byla vrácena zpět odesílateli (finančnímu úřadu) s potvrzením pošty, že výzva k vyzvednutí zásilky byla stěžovateli zanechána dne 1. 3. 1999, zásilka pak byla uložena dne 2. 3. 1999, v úložní době však nebyla vyzvednuta.

Podmínky pro doručování písemnosti v daňovém řízení stanovil v případě, kdy adresát nebyl zastižen, ačkoliv se zdržuje v místě doručení, zákon o správě daní ve svém ust. § 17 odst. 5 (podle něhož nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uvědomí jej doručovatel vhodným způsobem, že písemnost přijde doručit znovu v den a hodinu uvedenou na oznámení. Zůstane-li nový pokus o doručení bezvýsledný, uloží doručovatel písemnost na poště nebo u orgánu obce a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl.). V ust. § 17 odst. 12 zákona o správě daní pak bylo vymezeno, čím se taková skutečnost prokazuje (podle ust. § 17 odst. 12 zákona o správě daní dokladem o doručení písemnosti příjemci je řádně vyplněná doručenka. Jsou-li o doručení pochybnosti a nebo není-li doručenka, lze doručení prokázat jiným vhodným způsobem).

V daném případě je tento způsob doručování prokázán řádně vyplněnou doručenkou, přičemž podpůrně tuto skutečnost ještě osvědčuje sdělení pošty ze dne 29. 4. 1999, které

předložil stěžovatel, i úřední záznam správce daně ze dne 19. 5. 1999. Zásadním pro posouzení věci je však řádně vyplněná doručenka. Takto vyplněná doručenka byla v době doručování tzv. veřejnou listinou (srov. body 18 až 21 přílohy č. 5 k poštovnímu řádu, judikaturu k povaze doručenky – např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 1998 ve věci sp. zn. 2 Cdon 1532/97). Ačkoliv zákon o správě daní ve svém ust. § 31 odst. 4 sice výslovně v demonstrativním výčtu možných důkazních prostředků povahu veřejné listiny výslovně nedefinuje, v § 12 odst. 1 zákona o správě daní ovšem je o protokolu o ústním jednání v daňovém řízení výslovně uvedeno, že je veřejnou listinou, přičemž v poznámce pod čarou č. 8 k tomuto ustanovení se odkazuje na § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Z uvedených zmínek o veřejné listině v daňovém řádu, zejména pak z odkazu v poznámce pod čarou – který, třebaže nemá normativní povahu, je zpravidla významnou pomůckou při výkladu právního předpisu – nelze než usoudit, že zákonodárce měl v úmyslu pojmu veřejné listiny ve smyslu daňového řádu dát stejný význam, jaký je mu dán již dlouhou dobu v základním procesním předpisu občanského soudního řízení, občanském soudním řádu.

Proto v době doručování (tedy v roce 1999) byla doručenka veřejnou listinou a pokud stěžovatel údaje v ní obsažené rozporuje, musel prokázat opak. Správce daně tak řádně vyplněnou doručenkou prokázal doručení vlastní písemnosti daňovému subjektu (ust. § 31 odst. 8 písm. a) zákona o správě daní) a námitka v kasační stížnosti je tak nedůvodná (správce daně nemusí prokazovat skutečnosti, které jsou obsahem řádně vyplněné doručenky, jak namítal stěžovatel v podané kasační stížnosti). Pokud stěžovatel uváděl, že nebylo vyvráceno jeho tvrzení, že mu pošta byla doručována nedbale a oznámení o uložení zásilky byla pokládána na okenní parapet či strkána za plot, je to pro posouzení věci nerozhodné, neboť tyto skutečnosti správce daně prokazovat nemusí, jak bylo shora obsáhle uvedeno.

Lze tak uzavřít, že správce daně veškeré skutečnosti týkající se doručení dodatečného platebního výměru prokázal ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. a) zákona o správě daní, a to řádně vyplněnou doručenkou (ust. § 17 odst. 12 zákona o správě daní), vyplněná doručenka obsahovala veškeré náležitosti pro zjištění tzv. fikce doručení podle ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní, přičemž stěžovatel opak neprokázal. Z tohoto závěru vycházel i městský soud a takový závěr je v souladu se zákonem, kasační stížnost je tedy v tomto bodě nedůvodná.

V dalším stížním bodě stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s právním názorem městského soudu v tom smyslu, že jeho odvolání ze dne 15. 4. 2002 bylo podáno pouze proti rozhodnutí finančního úřadu ze dne 11. 3. 2002. Stěžovatel uvedl, že tímto odvoláním se domáhal i zrušení dodatečného platebního výměru ze dne 17. 2. 1999 a pokud mu odvolací orgán plně vyhověl, zrušil tak tímto svým rozhodnutím i dodatečný platební výměr.

Tento právní závěr nemá oporu v právu a městský soud jej zcela důvodně odmítl. Odvolání je jedním z řádných opravných prostředků v daňovém řízení. Odvoláním může daňový subjekt napadat rozličná rozhodnutí správce daně, vždy se však musí jednat o konkrétní správní rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje, a které je tak předmětem přezkumu odvolacího orgánu (srov. ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní). Z rozhodnutí o odvolání pak musí být seznatelné, jaké správní rozhodnutí bylo odvoláním napadeno a jak bylo v odvolacím řízení rozhodnuto. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2002, žalovaný jím zrušil rozhodnutí č. j. 14514/02/031920 (tedy rozhodnutí, kterým byl změněn dodatečný platební výměr ze dne 11. 3. 2002). Tato skutečnost je zcela jasně patrná jak z výroku tohoto správního rozhodnutí, tak i z jeho úvodní části. Žádné jiné

správní rozhodnutí tímto rozhodnutím zrušeno nebylo, neboť nic takového z tohoto správního rozhodnutí nevyplývá. Skutečnost, že toto správní rozhodnutí nebylo v souladu se zákonem odůvodněno, nic nemění na výroku tohoto rozhodnutí, který je zcela jasný. Namístě je nutné také poznamenat, že stěžovatel sám své odvolání ze dne 15. 4. 2002 označil jako „odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Slaném č. j. 14514/02/031920/1588 ze dne 11. března 2002“, přičemž v textu odvolání výslovně uvedl: „Proti tomuto rozhodnutí podává daňový subjekt prostřednictvím svého právního zástupce toto odvolání“.

Podle ust. § 48 odst. 4 písm. c) zákona o správě daní odvolání musí mj. obsahovat číslo jednací, případně číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje.

Tuto identifikaci podaného odvolání stěžovatel jednoznačně provedl, přičemž z obsahu podaného odvolání je naprosto zřejmé, že polemizuje s rozhodnutím finančního úřadu ze dne 11. 3. 2002, a nikoliv se samotnou skutečností, že nebyly splněny podmínky pro doměření daně podle pomůcek, a tedy s vydáním dodatečného platebního výměru ze dne 17. 2. 1999. O tomto dodatečném platebním výměru se stěžovatel zmínil v posledním odstavci jím citovanou větou, z obsahu odvolání i identifikace napadeného správního rozhodnutí (které je náležitostí odvolání v daňovém řízení) je však zřejmé, že svým odvoláním napadal rozhodnutí ze dne 11. 3. 2002.

Jak tedy bylo shora uvedeno, z výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2002 nevyplývá, že by tímto rozhodnutím byl zrušen i dodatečný platební výměr ze dne 17. 2. 1999, přičemž stěžovatel svým odvoláním nenapadal tento dodatečný platební výměr, ale rozhodnutí finančního úřadu ze dne 11. 3. 2002.

V další námitce stěžovatel uváděl, že finanční úřad nebyl oprávněn vydat rozhodnutí ze dne 21. 1. 2003 (jímž zamítl jeho odvolání pro opožděnost), neboť takové rozhodnutí již vydal dne 4. 6. 1999 a toto rozhodnutí bylo žalovaným jako nezákonné zrušeno. Stěžovatel uváděl, že se tak pro finanční úřad jednalo o věc již rozhodnutou či předběžnou otázku. Takový názor však nemá žádnou oporu v zákoně.

Jak uvedl i městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, v daném případě se nejedná ani o tzv. předběžnou otázku podle ust. § 28 odst. 1 zákona o správě daní, ale ani o tutéž věc, která by již byla rozhodnutá. Jak je patrné z obsahu správního spisu, rozhodnutí finančního úřadu ze dne 4. 6. 1999 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 1999 zrušeno. V právní sféře daňového subjektu se tak toto rozhodnutí nijak neprojevilo, neboť jeho účinky (pokud jaké mělo), tímto zrušujícím rozhodnutím pominuly. Věc se tak procesně vrátila do toho stavu řízení, kdy o odvolání stěžovatele nebylo rozhodnuto. Za tohoto stavu se tak o žádnou překážku řízení nejedná, neboť zde žádné předchozí pravomocné rozhodnutí o odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 17. 2. 1999 není. V dané věci se jednoznačně nemůže jednat o předběžnou otázku, jak uvedl městský soud, neboť by se muselo jednat o rozhodnutí jiného orgánu (tedy nikoliv finančního úřadu či žalovaného v této věci) ohledně otázky podstatné pro to které konkrétní rozhodnutí. Předběžnou otázkou podle ust. § 28 odst. 1 zákona o správě daní není a nemůže být samotný předchozí postup správních orgánů v této věci, neboť k vyřízení předběžné otázky nemůže být příslušný správní orgán provádějící řízení (srov. jak zákonnou definici, tak i teoretickou definici předběžné otázky – např. Hendrych D. a kol., Správní právo – obecná část, 5. rozšířené vydání, Praha, C. H. Beck 2003, str. 339).

Rovněž není důvodná námitka stěžovatele, že městský soud se těmito námitkami nezabýval, neboť z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud všechny tyto skutečnosti rozebral a právně je posoudil. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žalobcem předložené kopie správních rozhodnutí nejsou důkazy ve smyslu ust. § 52 s. ř. s., neboť všechna tato rozhodnutí jsou součástí správního spisu, který se nedokazuje, nýbrž ve správním soudnictví přezkoumává. Městský soud při přezkumu důvodnosti podané žaloby se obsahem správního spisu konkrétně zabýval, jak vyplývá z podrobného odůvodnění napadeného rozsudku.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.), když neshledal skutečnosti, k nimž by musel přihlédnout z úřední činnosti (ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud rozhodl bez jednání podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., neboť žalovanému, jako úspěšnému účastníkovi, tyto náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu